

Resurrection in the Torah

Parasha: Vayechi - וַיַּחֲוֶי: "And he lived"

Torah : Genesis 47:28–50:26

Haftarah : 1 Kings 2:1–12

Gospel : Luke 4:31-5:11

Thought for the Week:

Part of life is preparing for death, and part of preparing for death is preparing for life after death. Jacob prepared for death in full confidence because he had a relationship with the living God.

Commentary:

Some cynics say that religion is a crutch for people who fear death. That may sometimes be the case, but it certainly does not apply to those who study Torah. The Torah does not say much about life after death. It's really not a book about how to go to heaven or what happens after we die. The Torah is more concerned with how we live in this lifetime, not the next. It is possible to read the entire Torah and conclude that there is no afterlife or resurrection from the dead. In the days of the apostles, a sect of Judaism called the Sadducees did exactly that. They read the Torah, did not see anything about an afterlife, and concluded that there is no afterlife, no heaven or hell, no resurrection from the dead. (As Sunday School teachers are quick to quip, "That is why they were Sad-you-see.") Another sect of Judaism from the days of the apostles disagreed. They were called the Pharisees. They read the same Torah as the Sadducees, but came to a different conclusion. Though the Torah is not a book about the afterlife or how to receive eternal life, the Pharisees found many hints and clues that pointed toward the afterlife and the resurrection from the dead.

Once, a Pharisee named Rabbi Simai was arguing with the Sadducees. They asked him to prove from the Torah that the dead would be raised.

Rabbi Simai said, "From where in Torah do we learn the resurrection of the dead? From the verse, 'I also established my covenant with them to give them the land of Canaan.' It doesn't say '[to give] you'; it says 'to give them.' Therefore [since Abraham, Isaac and Jacob haven't yet received the land] the resurrection of the dead is proved from the Torah." (b.Sanhedrin 90b, quoting Exodus 6:4)

Rabbi Simai's point is that God promised to give the land to Abraham, Isaac and Jacob—not just to their descendants. Yet, as the writer of the book of Hebrews points out, the patriarchs "died in faith,

Opstanding in de Thora

Sidra: Vayechi - וַיַּחֲוֶי: "En hij leefde"

Tora: Genesis 47:28-50:26

Haftara: 1 Koningen 2:1-12

Evangelie: Lucas 4:31-5:11

Gedachte voor de week:

Een deel van het leven bereidt zich voor op de dood, en een deel van de voorbereiding op de dood bereidt zich voor op het leven na de dood. Jacob bereide zich voor op de dood in het volste vertrouwen, want hij had een relatie met de levende God.

Commentaar:

Sommige cynici zeggen dat religie een steunpilaar is voor mensen die bang zijn voor de dood. Dat kan soms het geval zijn, maar het geldt zeker niet voor wie Tora studeren. De Tora zegt niet veel over het leven na de dood. Het is echt niet een boek over hoe naar de hemel gaan of over wat er na onze dood gebeurt. De Tora is meer bezig met hoe te leven in dit leven; niet over het hiernamaals. Het is mogelijk om de hele Thora te lezen en tot de conclusie komen dat er geen leven na de dood of opstanding uit de doden is. Dat gold ook in de dagen van de apostelen voor een sekte van het Jodendom, Sadduceeën genoemd. Ze lasen de Thora, zagen er niets in over een leven na de dood, en concludeerde dat er geen leven na de dood is, geen hemel of hel, geen opstanding uit de doden.

Een andere sekte van het Jodendom in de dagen van de apostelen was het er niet mee eens. Zij werden de Farizeeën genoemd. Ze lasen dezelfde Tora als de Sadduceeën, maar kwamen tot een andere conclusie. Hoewel de Tora geen boek over het hiernamaals of over hoe het eeuwige leven ontvangen is, vonden de Farizeeën vele hints en aanwijzingen die in de richting van het hiernamaals en de opstanding uit de doden wezen.

Eens kwam een Farizeeër Rabbi Simai genaamd in aanvaring met de Sadduceeën. Ze vroegen hem om uit de Tora te bewijzen dat de doden zouden opgewekt worden.

Rabbi Simai zei: "Waar in Tora leren we over de opstanding van de doden? Uit het vers: 'Ik maakte Mijn verbond met hen ook om hen het land Kanaän te geven.' Er staat niet 'u [geven]', er staat 'om hen te geven'. Daarom [aangezien Abraham, Isaak en Jakob het land nog niet gekregen hebben] wordt de opstanding van de doden vanuit de Thora bewezen." (b.Sanhedrin 90b, Exodus 6:4 citerend)

Rabbi Simai's punt is dat God het land aan Abraham, Isaak en Jakob beloofde te geven — niet alleen aan hun nakomelingen. Maar, zoals de schrijver van Hebreeën opmerkt, "stierven de aartsvaders in het geloof, zonder

without receiving the promises" (Hebrews 11:13). God must keep His promise, but in order to do so, He will have to raise the patriarchs from the dead. This explains why Jacob was so adamant about being buried in the tomb of his fathers in the land of Canaan. Rabbi Simai's argument with the Sadducees sounds similar to Yeshua's. When the Sadducees asked Yeshua to prove from the Torah that the dead are raised, He pointed to Abraham, Isaac and Jacob:

But regarding the fact that the dead rise again, have you not read in the book of Moses, in the passage about the burning bush, how God spoke to him, saying, "I am the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob"? He is not the God of the dead, but of the living. (Mark 12:26–27, quoting Exodus 3:6)

Middot U'Mitzvot (Character and Deeds)

The Dangers of Sin

Reuben was Jacob's firstborn son. The family assumed that Reuben was to be the main inheritor. Jacob disqualified him from that position. He said, "You shall not have preeminence, because you went up to your father's bed; then you defiled it — he went up to my couch" (Genesis 49:4). He was referring to the incident in which Reuben shamefully slept with Jacob's concubine Bilhah. He described Reuben as "uncontrolled as water," a poetic way of saying that he lacked self-control and was therefore not worthy to receive the birthright.

The book of 1 Chronicles summarizes Jacob's blessing over Reuben, saying, "Reuben [was] the firstborn of Israel, for he was the firstborn, but because he defiled his father's bed, his birthright was given to the sons of Joseph the son of Israel; so that he is not enrolled in the genealogy according to the birthright" (1 Chronicles 5:1). The tribe of Reuben never did hold preeminence in Israel. No kings or great leaders came from the ranks of Reuben. Jacob's blessing over Reuben reminds us of the dangers of sin. A person does not know what future opportunities he forfeits when he gives in to temptation. Spiritual potentials are lost each time we fail to stand firm against the desires of our flesh. In a second-century-BC pseudepigraphical book called Testament of the Twelve Patriarchs, Reuben is portrayed on his deathbed, warning his sons against the snares of lust:

The sin of promiscuity is the pitfall of life, separating man from God and leading on toward idolatry, because it is the deceiver of the mind and the perceptions, and leads youths down to hell before their time. For promiscuity has destroyed many. Whether a man is old, well born, rich, or poor, he brings on himself disgrace among mankind and provides [the Devil] with an opportunity to cause him to stumble. (Testament of Reuben 4:6–7)

daarvoor de beloften te krijgen" (Hebr 11:13). God moet Zijn belofte houden, maar om dit te doen, zal Hij de aartsvaders uit de dood moeten opwekken. Dit verklaart waarom Jacob zo onvermurwbaar was over het begraven worden in het graf van zijn vaderen, in het land Kanaän. Rabbi Simai's argument met de Sadduceeën klinkt vergelijkbaar met Yeshua's. Toen de Sadduceeën Yeshua vroegen uit de Tora te bewijzen dat de doden opgewekt zullen worden, wees Hij naar Abraham, Isaak en Jakob:

Maar over het feit dat de doden weer opstaan, heb je in het boek van Mozes niet gelezen, in de passage over de brandende braamstruik, hoe God tot hem sprak, zeggende: "Ik ben de God van Abraham, en de God van Isaak, en de God van Jakob"? Hij is niet de God van doden, maar van de levenden. (Marc 12:26-27, vgl. Ex 3:6)

Middot U'Mitzvot (Karakter en daden)

De gevaren van Zonde

Ruben was Jakobs eerstgeborene zoon. De familie ging er van uit dat Ruben de belangrijkste erfgenaam ging zijn. Jacob diskwalificeerde hem van die positie. Hij zei: "Gij zult geen voorrang hebben, omdat je naar het bed van je vader ging; toen verontreinigde je het — hij ging op naar mijn bed" (Genesis 49:4). Hij verwees naar het incident waarbij Ruben schandelijk met Jacobs bijvrouw Bilha sliiep. Hij beschreef Ruben als "ongecontroleerd als water", een poëtische manier om te zeggen dat het hem aan zelfbeheersing ontbrak en daarom niet waardig was om het geboorterecht te ontvangen.

Het boek 1 Kronieken vat Jacob's zegen over Ruben samen, zeggende: "Ruben [was] de eerstgeborene van Israël, want hij was de eerstgeborene, maar omdat hij het bed van zijn vader verontreinigde, werd zijn eerstgeboorterecht aan de zonen van Jozef, de zoon van Israël geschonken, zodat hij niet voorkomt in de genealogie volgens het geboorterecht" (1 Kron 5:1). De stam van Ruben heeft nooit superioriteit gehad in Israël. Uit de gelederen van Ruben kwamen geen koningen of grote leiders. Jacob's zegen over Ruben doet ons aan de gevaren van de zonde denken. Men beseft niet welk toekomstperspectief men verbeurt, als men aan de verleiding toegeeft. Geestelijke kansen raken we kwijt, telkens we niet krachtig stelling nemen tegen de verlangens van ons vlees. In een onder een schuilnaam geschreven boek uit de 2de eeuw v.Chr. genaamd Testament van de Twaalf Patriarchen, wordt Ruben beschreven op zijn sterfbed, terwijl hij zijn zonen waarschuwt voor de valstrikken van de lust:

De zonde van seksrelaties is de valkuil van het leven, ze scheidt de mens van God en leidt naar afgoderij, want het is de misleider van de geest en de waarnemingen, en leidt jongeren vóór hun tijd naar de hel. Want seksrelaties heeft velen kapot gemaakt. Of iemand oud is, uit goede huize, rijk dan wel arm, hij brengt over zichzelf schande onder de mensen en biedt [de duivel] de gelegenheid hem te laten struikelen. (Testament van Ruben 4:6-7)